

UZASADNIENIE

Powód (...) 1 Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K. wniósł o zasądzenie solidarnie od C. D., B. S. i J. W. kwoty 6.016,73 zł wraz z odsetkami umownymi naliczanymi wg zmiennej stopy procentowej stanowiącej dwukrotność sumy stopy referencyjnej NBP i 5,5 punktów procentowych (odsetki maksymalne za opóźnienie) od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego, z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu wskazał, że jest nabywcą wierzytelności wynikającej z umowy ugody o nr (...) z dnia 9 czerwca 2017 roku, której przedmiotem było ustalenie warunków spłaty należności powoda względem pożyczkobiorcy I. W. (1) w wynikającej z udzielonej pożyczki nr (...) z dnia 25 maja 2015 roku. Jednakże w/w nie regulował należności zgodnie z umową ugody, stąd doszło do wypowiedzenia umowy ugody, skutkującego wymagalnością roszczenia z dniem 19 października 2017 roku. W dniu 16 listopada 2017 roku pożyczkobiorca zmarł. Na wniosek powoda przeprowadzono postępowanie o stwierdzenie nabycia spadku przed Sądem Rejonowym w Opolu – I Ns 174/18, w wyniku którego na mocy postanowienia z dnia 21 maja 2019 roku spadek nabyła R. M. (1). Z uwagi na powyższe powód zainicjował przed w/w Sądem powództwo o zapłatę przeciwko R. M. (1) (I Nc 454/20 upr). Postępowanie I C 812/21 (poprzednio I Nc 454/20) jednak umorzono wobec cofnięcia. Jednocześnie postanowieniem z dnia 20 maja 2021 roku Sąd Rejonowy w Opolu zmienił postanowienie w sprawie I Ns 174/18 w ten sposób, że spadek po I. W. (1) nabyli C. D., B. S. i J. W., stąd też powództwo w sprawie niniejszej powód kieruje przeciwko nim. Powód wniósł o nieuwzględnienie przedawnienia z uwagi na brzmienie art. 117¹ § 1 k.p.c.

Pozwani w odpowiedzi na pozew wnieśli o oddalenie powództwa i zasądzenie na ich rzecz kosztów procesu. Podnieśli zarzut przedawnienia wszelkich roszczeń dochodzonych niniejszym powództwem. Przyznali fakt zawarcia przed spadkodawcą I. W. (1) umowy kredytu nr (...) i umowy ugody o nr (...), fakt śmierci spadkodawcy w dniu 16 listopada 2017 roku oraz nabycie spadku przez pozwanych. Jednocześnie zakwestionowali wysokość wierzytelności objętej pozwem, skuteczność umowy przelewu wierzytelności, przerwanie biegu przedawnienia z uwagi na wytoczenie powództwa przeciwko innemu podmiotowi oraz przysługiwanie powodowi uprawnienia do dochodzenia od spadkobierców zmarłego odsetek karnych. W uzasadnieniu pozwani przede skoncentrowali się na zarzucie przedawnienia roszczenia wskazując, że skoro materialnoprawny skutek przerwania biegu przedawnienia następuje tylko przeciwko podmiotom wobec których wystąpiono z roszczeniem to w sprawie niniejszej takiego skutku nie odniesiono. Nadto zaznaczyli, że wobec cofnięcia powództwa i umorzenia postępowania o takim skutku w ogóle nie można mówić. Dodali, że powód miał szereg możliwości procesowego przerwania biegu przedawnienia, np. zawieszenie postępowania czy stosując instytucję zmiany podmiotowej możliwość zadbania o swoje interesy, skoro ich nie wykorzystał to wykazał się swoim własnym zaniedbaniem i nie może być mowy o zastosowaniu art. 117¹ § 1 k.p.c.

Powód w replice na powyższe podtrzymał dotychczasowe żądanie pozwu oraz odniósł się do twierdzeń i zarzutu strony pozwanej. W zakresie zarzutu przedawnienia, powołując się na orzecznictwo, wskazał, że należy go uznać za sprzeczny z zasadami współżycia społecznego i stanowiący nadużycie prawa podmiotowego. Pozwani w odpowiedzi na powyższe także podtrzymali dotychczasowe wnioski i stanowiska wyrażone w odpowiedzi na pozew, a nadto ustosunkowali się do twierdzeń strony powodowej.

W dalszych pismach procesowych strony pozostały przy swoich stanowiskach.

Sąd Rejonowy w Olecku wyrokiem z dnia 18 lipca 2022 roku oddalił powództwo oraz zasądził od powoda (...) 1 Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w K. solidarnie na rzecz pozwanych kwotę 1902,00 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z ustawowymi odsetkami za czas od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

I. W. (2) był członkiem Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej im. F. S. z siedzibą w G. od dnia 24 sierpnia 2011 roku, a jego przyjęcie zgodnie ze statutem było stwierdzone na deklaracji stosownymi podpisami. Członkostwo ustawało na skutek m.in. śmierci członka ze skutkiem na dzień, w którym nastąpiła śmierć.

I. W. (2) i Spółdzielczą Kasę Oszczędnościowo-Kredytową im. F. S. z siedzibą w G. łączyła, zawarta na warunkach określonych umową i Regulaminem udzielania kredytów i pożyczek konsumenckich (...), w dniu 25 maja 2015 roku, umowa pożyczki nr (...). Umowa przewidywała, że pożyczkobiorca zobowiązany będzie do spłaty pożyczki wraz z należnymi odsetkami do dnia 5 maja 2025 roku bez wezwania w ratach miesięcznych płatnych w terminach i kwotach wskazanych w harmonogramie. Całkowita kwota kredytu wynosiła 14.000 zł, zaś całkowita kwota do zapłaty 24.097,87 zł. W przypadku nieterminowej spłaty pożyczki należność staje się w dniu następnym należnością przeterminowaną, a od nie spłaconego kapitału, a od dnia wniesienia powództwa całego zadłużenia, pobierane są odsetki wg stopy procentowej wynoszącej czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP (pkt 23 umowy). Nadto Kasa zastrzegła sobie prawo do wypowiedzenia umowy z zachowaniem 30-dniowego terminu wypowiedzenia i postawienia po jego upływie całej pożyczki w stan natychmiastowej wymagalności w przypadku stwierdzenia, że warunki udzielenia pożyczki nie zostały dotrzymane, a także gdy pożyczkobiorca nie zapłacił w terminach określonych w umowie pełnych rat za co najmniej dwa okresu płatności po uprzednim wezwaniu pożyczkobiorcy listem poleconym do zapłaty zaległych rat w terminie nie krótszym niż 7 dni od otrzymania wezwania pod rygorem wypowiedzenia umowy (pkt 29 umowy).

W dniu 9 czerwca 2017 roku ww. zawarli umowę ugody nr (...), która obejmowała wierzytelność przysługującą Kasie wobec I. W. (1) w łącznej kwocie 12.652,18 zł, na mocy której I. W. (1) zobowiązał się do spłaty tej należności do dnia 20 maja 2027 roku w miesięcznych ratach bez osobnego wezwania w terminach i kwotach wskazanych w harmonogramie. Także w umowie ugody zastrzeżono, że w przypadku nieterminowej spłaty ugody należność staje się w dniu następnym należnością przeterminowaną, a od niespłaconego kapitału, a od dnia wniesienia powództwa całego zadłużenia, pobierane są odsetki maksymalne za opóźnienie (pkt 19 umowy). Nadto Kasa zastrzegła sobie prawo do wypowiedzenia umowy z zachowaniem 30-dniowego terminu wypowiedzenia i postawienia po jego upływie całej ugody w stan natychmiastowej wymagalności w przypadku stwierdzenia, że warunki ugody nie zostały dotrzymane, a także gdy pożyczkobiorca nie zapłacił w terminach określonych w umowie ugody pełnych raty (pkt 25 umowy).

Zgodnie z Regulaminem udzielania kredytów i pożyczek konsumenckich (...) w razie ustania członkostwa, w tym w przypadku śmierci pożyczkobiorcy, roszczenie o zwrot pożyczki staje się wymagalne z dniem ustania członkostwa, zarząd kasy może postanowić inaczej w szczególnie uzasadnionych przypadkach.

Wobec braku spłaty należności zgodnie z umową ugody, pismem z dnia 13 września 2017 roku Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo-Kredytową im. F. S. z siedzibą w G. wypowiedziała umowę ugody i jednocześnie wezwała do zapłaty całej wymagalnej zaległości wraz z odsetkami. Wypowiedzenie odebrano 18 września 2017 roku.

W dniu 16 listopada 2017 roku I. W. (2) zmarł. Notariusz A. G. w dniu 10 stycznia 2018 roku sporządził za numerem Rep (...) akt poświadczenia dziedziczenia po ww., na mocy którego spadek po I. W. (2) z dobrodziejstwem inwentarza nabyło rodzeństwo – tu pozwani - po 1/3 części każdy z nich.

Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo-Kredytową im. F. S. z siedzibą w G. pismem z dnia 2 lutego 2018 roku wystąpiła z wnioskiem o udostępnienie odpisu skróconego aktu zgonu I. W. (1) oraz z wnioskiem z dnia 6 sierpnia 2018 roku do Notariusza o wydanie dwóch wpisów aktu poświadczenia dziedziczenia po ww. Po otrzymaniu aktu poświadczenia dziedziczenia (wypisu) skierował do pozwanych przedsądowe wezwania do zapłaty. Jednakże wezwania powróciły wobec nieodebrania ich w terminie.

Umową z dnia 30 listopada 2018 roku Spółdzielczą Kasę Oszczędnościowo-Kredytową im. F. S. z siedzibą w G. zbyła na rzecz powoda wierzytelność przysługującą jej wobec I. W. (2). Pismami z dnia 20 grudnia 2018 roku pozwani

zostali zawiadomieni o zmianie wierzyciela. Powód w dniu 21 listopada 2019 roku skierował do pozwanych ponownie przedsądowe wezwania do zapłaty. Wezwanie B. S. i J. W. odebrali w dniu 25 listopada 2019 roku, a C. D. - 26 listopada 2019 roku.

Na skutek wniosku R. M. (1) postanowieniem z dnia 21 maja 2019 roku wydanym w sprawie I Ns 174/18 Sąd Rejonowy w Opolu uchylił zarejestrowany akt poświadczenia dziedziczenia po zmarłym I. W. (1), a jednocześnie stwierdził, że spadek po I. W. (1) na podstawie testamentu notarialnego z dnia 9 lutego 2011 roku nabyła R. M. (1) w całości. Postępowanie odbyło się bez udziału powoda.

Kolejno Sąd Rejonowy w Opolu postanowieniem z dnia 20 maja 2021 roku wydanym w sprawie I Ns 15/21 zmienił uprzednio wydane przez ten Sąd postanowienie w sprawie I Ns 174/18 w ten sposób, że spadek po I. W. (1) na podstawie ustawy nabyło rodzeństwo spadkodawcy – tu pozwani – każde w 1/3 części. W sprawie tej udział brał powód.

Powód pismem z dnia 12 marca 2020 roku zwracał się do Sądu Rejonowego w Opolu o poinformowanie czy sporządzono spis inwentarza po zmarłym. Pozwem z dnia 3 czerwca 2020 roku (sygn. akt I Nc 454/20, I C 812/21) powód domagał się zapłaty od R. M. (1) jako spadkobierczyni kwoty 5.126,78 zł wraz z odsetkami maksymalnymi za opóźnienie i kosztami procesu stanowiącej wierzytelności wynikającą z ugody z dnia 9 czerwca 2017 roku. W sprawie I Nc 454/20 upr. Referendarz Sądowy nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym uwzględnił powództwo w całości wraz z odsetkami i kosztami procesu. Kolejno powód cofnął pozew w związku z wydanym dnia 20 maja 2021 roku orzeczeniem w przedmiocie zmiany postanowienia o stwierdzeniu nabycia spadku po I. W. (1). W związku z czym postanowieniem z dnia 30 grudnia 2021 roku postępowanie w sprawie I C 812/21 zostało umorzone.

Pozwani pismem z dnia 17 listopada 2021 roku podnieśli zarzut przedawnienia roszczenia wynikającego z umowy pożyczki nr (...). Powód w odpowiedzi na powyższe nie uznał podniesionego zarzutu twierdząc, że podejmował wszelkie przewidziane prawem czynności przerywające bieg przedawnienia.

W dniu 29 grudnia 2021 roku powód wystosował do pozwanych jako spadkobierców przedsądowe wezwania do zapłaty wierzytelności wynikającej z ugody. Pozwani w odpowiedzi na powyższe podtrzymali swe stanowisko, że roszczenia kierowane przeciwko im są przedawnione. Powód pismem z dnia 13 stycznia 2022 roku podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie. Na dzień 9 lutego 2022 roku zadłużenie wynikające z przedmiotowej umowy wynosiło 6.036,73 zł.

W ocenie Sądu I instancji powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Jak wskazał Sąd Rejonowy podstawą prawną dochodzonego roszczenia był art. 720 kc, zgodnie z którym umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Sąd I instancji zaznaczył, że nie było sporne, iż spadkodawca I. W. (1) zawarł umowę pożyczki nr (...), a następnie umowę ugody o nr (...) oraz, że należności z nich wynikających nie uregulował zgodnie z postanowieniami ww. umów.

Pożyczkobiorca I. W. (1) zmarł w dniu 16 listopada 2017 roku, a jego prawa i obowiązki majątkowe stosownie do art. 922 k.c. przeszły z chwilą jego śmierci na jego spadkobierców, niezależnie od źródła, z którego dany stosunek obligacyjny wypływa. Spadkobiercy zmarłego zatem co do zasady weszli w jego sytuację prawną i ponoszą odpowiedzialność za uregulowanie wobec wierzycieli spadkowych należności wynikających z zawartej przez spadkodawcę umowy ugody w związku z zawartą pożyczką.

Wskazując na treść art. 1030 k.c. i art. 1031 § 2 k.c. Sąd Rejonowy podkreślił, że od chwili przyjęcia spadku spadkobiercy ponoszą odpowiedzialność za długi spadkowe z całego swego majątku, przy czym w razie przyjęcia spadku z dobrodziejstwem inwentarza spadkobiercy ponoszą odpowiedzialność za długi spadkowe tylko do wartości

ustalonego w inwentarzu stanu czynnego spadku. Stosownie do treści art. 1034 § 1 k.c. – do chwili działu spadku – spadkobiercy ponoszą solidarną odpowiedzialność za długi spadkowe. Odpowiedzialność spadkobierców zatem rozpoczęła się od chwili śmierci spadkodawcy (pożyczkobiorcy). Co do zasady zatem po ustaleniu kręgu spadkobierców, wystąpienie z pozwem było możliwe. Przy czym przejście na spadkobierców praw majątkowych spadkodawcy nie oznacza, że stają się oni stroną umowy pożyczki zawartej przez spadkodawcę. Spadkobiercy zobowiązani są bowiem jedynie do zwrotu pożyczki wg stanu na dzień otwarcia spadku.

Jak podkreślił Sąd I instancji pozwani w odpowiedzi na pozew podnieśli zarzut przedawnienia wszelkich roszczeń dochodzonych niniejszym powództwem oraz zakwestionowali wysokość wierzytelności objętej pozwem, skuteczność umowy przelewu wierzytelności, przerwanie biegu przedawnienia z uwagi na wytoczenie powództwa przeciwko innemu podmiotowi oraz przysługiwanie powodowi uprawnienia do dochodzenia od spadkobierców zmarłego odsetek karnych. Spór zatem w sprawie dotyczył kwestii legitymacji czynnej powoda, wysokości należności dochodzonej pozwem i skuteczności podniesionego zarzutu przedawnienia, także w kontekście ewentualnego przerwania biegu przedawnienia działaniami powoda.

W pierwszej kolejności Sąd Rejonowy ocenił zarzut braku legitymacji czynnej po stronie powoda. Wbrew twierdzeniom pozwanych zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, który stał się podstawą poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych nie daje jakichkolwiek podstaw co do uznania słuszności podniesionego przez stronę pozwaną zarzutu braku legitymacji czynnej w sprawie. Zdaniem Sądu I instancji przedstawione przez powoda dokumenty wskazują na skuteczne przejście roszczenia finalnie na powoda. Przywołując treść art. 509 § 1 k.c. Sąd Rejonowy wskazał, że wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania; wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Umowa sprzedaży przenosi wierzytelność na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły (art. 510 §1 k.c.). Umowa cesji nie wymaga formy szczególnej.

W ocenie Sądu Rejonowego zaprezentowany przez powoda wyciąg z umowy przelewu wierzytelności z dnia 30 listopada 2018 roku zawartej między powodem a Spółdzielczą Kasą Oszczędnościowo-Kredytową im. F. S. z siedzibą w G. potwierdza nabycie wierzytelności przez powoda. Przedstawiona umowa zawiera wszystkie niezbędne elementy, jakie umowa cesji winna zawierać, w tym dostatecznie precyzyjnie określenie przedmiotu cesji. Umowa została podpisane przez osoby do tego upoważnione. Dlatego też, Sąd I instancji wskazał, że stanowiącą podstawę legitymacji czynnej powoda umowa cesji jest ważna i skuteczna. Wierzytelność w stosunku do I. W. (1) ujęto w wykazie wierzytelności ze wskazaniem numeru umowy i daty jej zawarcia, co w ocenie Sądu I instancji przemawia za przyjęciem, że wierzytelność została dostatecznie skonkretyzowana i oznaczona. Dlatego też okoliczność braku wskazania wysokości przysługującej zbywcy wierzytelności nie wpływa na legitymację czynną powoda. Zatem powód nabył, wierzytelność w takiej postaci i kwocie, która przysługiwałaby pierwotnemu wierzycielowi. Ma zatem legitymację czynną, by tej wierzytelności dochodzić w tym procesie.

Odnosząc się zaś do pozostałych zarzutów podnoszonych przez pozwanego Sąd I instancji podkreślił, iż należy za trafny uznać zarzut pozwanych odnośnie przedawnienia roszczenia. Zgodnie z art. 117 § 1 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. W myśl § 2 ww. przepisu po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Jednakże zrzeczenie się zarzutu przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne. Stosownie do treści art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej wynosi trzy lata.

Odwołując się do stanowiska doktryny Sąd Rejonowy zaznaczył, że umowa kredytu nie jest świadczeniem okresowym, gdyż ze swej natury stanowi świadczenie jednorazowe jedynie podzielone na mniejsze kwoty spłacane co miesiąc i składające się na jedną większą całość. W odróżnieniu od świadczeń okresowych, z których każde jest samodzielne, świadczenia ratalne nie mają charakteru samoistnego, są zawsze ułamkiem istniejącej początkowo kwoty rozłożonej na części. Przez samo więc rozłożenie spłaty na raty, świadczenie takie nie staje się świadczeniem okresowym. Tym

niemniej jego rozłożenie na raty ma ten skutek, że wierzyciel może domagać się zapłaty poszczególnych rat z chwilą nadejścia, czy po nadejściu terminu ich płatności. Zatem poszczególne raty kredytu przedawniają się po upływie trzech lat licząc od dnia, w którym rata powinna zostać spłacona zgodnie z zawartą umową kredytową, w związku z czym okres przedawnienia biegnie tu oddzielnie w stosunku do każdej z rat. Zatem termin przedawnienia biegnie osobno dla każdej raty od dnia wymagalności każdej z nich, zaś dla rat przyszłych, tj. niewymagalnych, termin ten biegnie osobno jako części zobowiązania postawionej w stan wymagalności na skutek śmierci spadkodawcy.

Sąd I instancji wskazał, że w okolicznościach sprawy niniejszej pozew obejmował raty wymagalne przed śmiercią spadkodawcy i należności wymagalne na skutek śmierci, zatem należności te były najpóźniej wymagalne z datą 16.11.2017 roku. Powództwo w sprawie niniejszej wniesiono zaś 9 lutego 2022 roku (data nadania), zatem w dacie wniesienia pozwu roszczenia nim objęte były przedawnione. Także i roszczenia odsetkowe uległy przedawnieniu, bowiem zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem roszczenia o odsetki przedawniają się najpóźniej z chwilą przedawnienia się roszczenia głównego.

W sprawie zdaniem Sądu Rejonowego nie doszło do przerwania biegu przedawnienia na skutek działań powoda, a w szczególności na skutek złożenia powództwa wytoczonego przeciwko R. M. (2) przed Sądem Rejonowym w Opolu, które to postępowanie ostatecznie zakończyło się umorzeniem postępowania wobec cofnięcia pozwu. Jak słusznie podnosiła strona pozwana – materialnoprawny skutek przerwania biegu przedawnienia następuje tylko przeciwko podmiotom, wobec których wystąpiono z roszczeniem, a nie przeciwko jakiegokolwiek innej osobie. Jednakże na uwadze mieć należy, że postępowanie przeciwko R. M. (2) zakończyło się umorzeniem postępowania na skutek cofnięcia pozwu, zatem czynność (tj. wniesienie powództwa) przerwać biegu nie mogła, bowiem utraciła swą skuteczność (art 123 § 1 pkt 1 k.c. w zw. z art. 182 § 2 k.p.c.). Zgodnie z art. 117¹ § 1 i 2 k.c., w wyjątkowych przypadkach sąd może, po rozważeniu interesów stron, nie uwzględnić upływu terminu przedawnienia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi, jeżeli wymagają tego względy słuszności. Korzystając z uprawnienia, o którym mowa w § 1, sąd powinien rozważyć w szczególności: 1) długość terminu przedawnienia; 2) długość okresu od upływu terminu przedawnienia do chwili dochodzenia roszczenia; 3) charakter okoliczności, które spowodowały niedochodzenie roszczenia przez uprawnionego, w tym wpływ zachowania zobowiązanego na opóźnienie uprawnionego w dochodzeniu roszczenia.

Odwołując się do orzecznictwa sądowego Sąd Rejonowy wskazał, że zarzut przedawnienia można uznać w pewnych wyjątkowych okolicznościach za nadużycie prawa – sprzeczne ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem instytucji przedawnienia lub zasadami współzycia społecznego, które zgodnie z art. 5 k.c. nie byłoby uważane za wykonywanie prawa i nie korzystałoby z ochrony. W okolicznościach sprawy zdaniem Sądu I instancji nie występuje żaden szczególny przypadek, który uzasadniałby odmowę uwzględnienia przedawnienia wierzytelności dochodzonej przeciwko stronie pozwanej ani też brak podstaw do uznania, że skorzystanie przez stronę pozwaną z zarzutu przedawnienia pozostawało w sprzeczności art 5 k.c. Sam fakt, że na skutek przedawnienia powód utracił możliwość uzyskania zaspokojenia roszczenia objętego pozwem zasadniczo wobec zmiany postanowienia o stwierdzeniu nabycia spadku nie może być argumentem za uwzględnieniem wniosku. Sedno instytucji przedawnienia tkwi w tym, że na skutek upływu czasu dłużnik może uniknąć przymusowego wykonania zobowiązania, pomimo że nie przestaje być zobowiązany względem wierzyciela. Jednakże nie można zapominać, że istnieje cały szereg możliwości na przerwanie biegu przedawnienia.

Sąd Rejonowy podkreślił, że tak jak od spadkobierców wymaga się wykazania aktywnością w poszukiwaniu ewentualnych pasywów spadku tak i od wierzycieli spadkodawcy wymaga się aktywności w poszukiwaniu spadkobierców dłużników. Pozycja wierzyciela jest przy tym uprzywilejowana, bowiem może on zainicjować postępowanie o stwierdzenie nabycia spadku bądź uzyskać informacją o tym ewentualnie toczącym się postępowaniu w tym zakresie bądź też czy wydano akt poświadczenia dziedziczenia. W okolicznościach sprawy niniejszej ani powód ani pierwotny wierzyciel postępowania spadkowego nie zainicjowali. Powód do pisma procesowego stanowiącego replikę na odpowiedź na pozew dołączył zawiadomienia o zmianie wierzyciela na skutek zawarcia umowy przelewu skierowane do pozwanych a datowane na grudzień 2018 roku. W tej dacie było już wydane notarialne poświadczenie

dziedziczenia po I. W. (1), które poprzednik prawny powoda uzyskał, stąd też nie stało na przeszkodzie aby poprzednik prawny powoda czy później też powód wystąpili z powództwem o zapłatę przeciwko pozwanym jeszcze przed upływem terminu przedawnienia. Tymczasem wierzyciel pierwotny i powód jedynie występowali z przesądowymi wezwaniami do zapłaty. Z wniosku powoda z dnia 12 marca 2020 roku w przedmiocie zapytania o postępowanie o spis inwentarza wynika, że powód miał świadomość upływu terminu przedawnienia w roku 2020. Przy czym akt poświadczenia dziedziczenia uchylono dopiero po 1,5 roku od śmierci I. W. (1), tj. postanowieniem Sądu Rejonowego w Opolu z dnia 21 maja 2019 roku, prawomocnym z dniem 12 czerwca 2019 roku.

Sąd I instancji podkreślił, że powód nie był obowiązany do cofania powództwa w sprawie I C 812/21 (poprzednio I Nc 454/20), lecz miał szereg instytucji procesowych by zapobiec zniweczeniu skutkom tegoż postępowania i doprowadzić do przerwania biegu przedawnienia, przykładowo dokonując zmiany podmiotowej. Jednakże z powyższego nie skorzystał, a powództwo cofnął nie bacząc na brak skutku przerwania biegu przedawnienia. Tym samym powód nie zadbał dostatecznie o swoje interesy, mimo że w ocenie Sądu miał dostateczną ilość czasu by dochodzić swoich praw i tym samym przerwać bieg przedawnienia, który upływał w 2020 roku.

Sąd Rejonowy zaznaczył, że stopień skomplikowania sprawy wpływał fakt wydania trzech tytułów spadkobrania i określenie w każdym z nich odmiennego kręgu spadkobierców, jednakże biorąc pod uwagę fakt, iż powód i jego poprzednik prawny są profesjonalistami to należy wymagać by dbali o swe interesy należycie. Sąd I instancji wskazał, że powód był uczestnikiem postępowania I Ns 15/21 toczącego się przed Sądem Rejonowym w Opolu, które zakończyło się wydaniem postanowienia w dniu 20 maja 2021 roku, prawomocnym z dniem 28 maja 2021 roku. Jednakże powód z pozwem w niniejszej sprawie zwlekał aż do 9 lutego 2022 roku. W takiej sytuacji, zważywszy na postawę powoda, w szczególności na złożenie pozwu w sprawie niniejszej po upływie 9 miesięcy od wydania ww. orzeczenia, zdaniem Sądu I instancji nie występuje żaden szczególny przypadek, który uzasadniałby odmowę uwzględnienia przedawnienia wierzytelności dochodzonej przeciwko stronie pozwanej w myśl z art. 117¹ § 1 i 2 k.c., ani też podzielenie stanowiska o naruszeniu art. 5 k.c.

Wobec powyższego Sąd Rejonowy powództwo oddalił z uwagi na przedawnienie roszczenia.

Sąd Rejonowy wskazał, że w tych okolicznościach rozpatrywanie trzeciego z zarzutów stawianych powództwu pozostaje irrelevantny, jednak podkreślił, że zarzut ten był częściowo zasadny co do roszczenia odsetkowego. Sąd I instancji podkreślił, że spadkobierca obowiązany jest jedynie do zwrotu pożyczki wg stanu na dzień otwarcia spadku. Stąd też ewentualne odsetki karne mogą obciążać spadkobierców od chwili skutecznego (doręczonego) wezwania do zapłaty, gdyż stosownie do art. 455 k.c. dopiero wezwanie pozwanego do spełnienia świadczenia nakładało na niego obowiązek jego spełnienia.

O kosztach procesu Sąd Rejonowy orzekł w oparciu o dyspozycję art. 98 k.p.c., tj. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Pozwanym jako wygrywającym należy się zwrot poniesionych w toku sprawy kosztów procesu prowadzących się do wynagrodzenia pełnomocnika – 1800 zł zgodnie z § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz opłat skarbowych od pełnomocnictw – łącznie 102 zł. Natomiast o odsetkach od zasądzonych kosztów procesu Sąd I instancji orzekł w oparciu o art. 98 § 1¹ k.p.c.

Apelację od powyższego postanowienia wniósł powód, zaskarżając je w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

I. Naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 117¹ § 1 i § 2 w zw. z art. 120 § 1 k.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że:

a. w niniejszej sprawie zachodziły okoliczności przemawiające za oddaleniem powództwa jako przedawnionego, w sytuacji gdy ustalone zmiany podmiotowe dotyczące kręgu spadkobierców zmarłego I. W. (1) uniemożliwiły powodowi skuteczne wytoczenie powództwa przeciwko spadkobiercom przed upływem terminu przedawnienia, przez co uzasadniało zastosowanie regulacji art. 117¹ § 1 k.c., gdyż wymagały tego względy słuszności,

b. skierowanie powództwa po upływie 9 miesięcy od wydania orzeczenia stwierdzającego nabycie spadku przez pozwanych nie pozwala na przyjęcie, że zachodzi szczególny przypadek, który uzasadniałby odmowę uwzględnienia przedawnienia wierzytelności dochodzenie przeciwko pozwanym, w sytuacji gdy przepis art. 117¹ § 2 pkt 2 k.c. nie przewiduje, że dochodzenie roszczenia po upływie terminu przedawnienia ma nastąpić „niezwłocznie” i należało przyjąć w związku z tym, że okres ten powinien być analogiczny do terminu przedawnienia;

II. Naruszenie przepisów prawa procesowego, mające istotny wpływ na wynik sprawy, a w szczególności art. 233§ 1 k.p.c., polegające na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów poprzez dowolną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego i błędne uznanie, że:

a. nie zachodziły w niniejszej sprawie szczególne okoliczności uniemożliwiające powodowi prawidłowe przerwanie biegu przedawnienia, na które powód nie miał wpływu, w sytuacji, gdy nastąpiła trzykrotna zmiana w zakresie spadkobierców po zmarłym dłużniku I. W. (1);

b. powód nie wykazał aktywności w inicjowaniu postępowań o stwierdzenie nabycia spadku, podczas gdy powód nie mając wiedzy o testamentach notarialnych podejmował szereg czynności zmierzających do ustalenia spadkobierców zmarłego I. W. (1), wystąpił o doręczenie odpisu aktu poświadczenia dziedziczenia, ustalał adresy spadkobierców, a następnie brał udział w postępowaniu o zmianę postanowienia o stwierdzenie nabycia spadku, które toczyło się w Sądzie Rejonowym w Opolu pod sygn. I Ns 15/21;

c. powód mógł zapobiec skutkom upływu terminu przedawnienia roszczenia poprzez wniesienie pozwu przeciwko obecnym spadkobiercom (pозwanym) przed datą 12.06.2019 r. (data uprawomocnienia się postanowienia Sadu Rejonowego w Opolu z dnia 21.05.2019 r., sygn. akt I Ns 174/18), w sytuacji gdy na skutek uchylecia aktu poświadczenia dziedziczenia z dnia 10.01.2018 r. powód zostałby zmuszony do cofnięcia pozwu jako złożonego przeciwko pozwanym nie posiadającym legitymacji biernej, w związku z czym ;postępowanie o zapłatę zostałoby umorzone, co niweczy skutek przerwania biegu przedawnienia roszczenia;

d. powód mógł zapobiec skutkom upływu terminu przedawnienia roszczenia dokonując zmiany podmiotowej w toku postępowania w sprawie I C 812/21, w sytuacji gdy skutek pozwania nastąpiłby dopiero z chwilą wezwania przez sąd do wzięcia udziału w sprawie w charakterze pozwanych, a więc już po przedawnianiu;

e. powód zwlekał z wytoczeniem powództwa w niniejszej sprawie, bowiem od uprawomocnienia się postanowienia Sadu Rejonowego w Opolu z dnia 20.05.2021 r., sygn. akt I Ns 15/21, do złożenia pozwu upłynęło 9 miesięcy, w sytuacji gdy powód po uzyskaniu informacji o zmianie postanowienia o stwierdzeniu nabycia spadku po zmarłym dłużniku I. W. (1) musiał podjąć odpowiednie działania przedsądowe, polegające w szczególności ma uzyskaniu odpisu prawomocnego postanowienia (które wedle informacji Sadu na dzień 29.06.2021 r. nie miało stwierdzonej prawomocności i które doręczono mu dopiero w dniu 13.09.2021 r.), wezwaniu spadkobierców do zapłaty oraz działania zmierzające do przygotowania pozwu.

Mając powyższe na względzie, apelujący wniósł o:

1. Zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie zgodnie z żądaniem pozwu,
2. Zasądzenie od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kosztów postępowania za II instancję, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych,

ewentualnie

3. Uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sadu I instancji.

Pozwani C. D., B. S. i J. W. w odpowiedzi na apelację wnieśli o oddalenie apelacji, zasądzenie od powoda solidarnie na rzecz pozwanych kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, pominięcie

dowodów załączonych do apelacji jako oczywiście spóźnionych, bowiem wskazywana przez powoda argumentacja, jakoby konieczność powołania się na nowe dowody wynikała z uzasadnienia wyroku, nie znajduje potwierdzenia w stanie faktycznym sprawy, dokumenty nie są dowodami nowymi i powód był w ich posiadaniu w toku całego postępowania, a co za tym idzie strona powoda do zamknięcia rozprawy mogła się na nie powołać. Potrzeba powołania nowych faktów i dowodów nie powinna być łączona z negatywnym rozstrzygnięciem i uzasadnieniem wyroku. Zaznaczyli, że potrzeba powołania określonych dowodów zaistniała w toku procesu, gdy pozwani podnosili stosowne argumenty.

Wskazali, że Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił materiał zgromadzony w sprawie i wysnuł z niego wnioski logicznie poprawne, nie uchylając zasadom logiki ani doświadczenia życiowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda jako niezasadna podlegała oddaleniu.

Zasadniczym zarzutem zgłoszonym w apelacji był zarzut poczynienia przez Sąd I instancji błędnych ustaleń faktycznych niezgodnych z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego. Zarzut ten rozpoznać należało w pierwszej kolejności jako, że tylko w prawidłowo ustalonym stanie faktycznym sprawy dokonywać można oceny właściwego zastosowania przepisów prawa materialnego.

Wskazać w tym miejscu godzi się, że ocena wiarygodności i mocy dowodów jest podstawowym zadaniem Sądu orzekającego, wyrażającym istotę sądzenia, a więc rozstrzygania kwestii spornych w warunkach niezawisłości, na podstawie własnego przekonania sędziego, przy uwzględnieniu całokształtu zebranego materiału. Granice swobodnej oceny dowodów wyznaczone są przy tym wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia. Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia błędu w ustaleniach faktycznych wymaga wykazania, że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawiane uprawnieniu Sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast w tym zakresie wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął Sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie innej niż ocena Sądu. Nadto jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być więc skutecznie podważona tylko wtedy, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych (por. przykładowo postanowienie z dnia 11 stycznia 2001 r., I CKN 1072/99, Prok. i Pr. 2001 r. Nr 5, poz. 33, postanowienie z dnia 17 maja 2000 r., I CKN 1114/99, wyrok z dnia 14 stycznia 2000 r., I CKN 1169/99, OSNC 2000 r. Nr 7-8, poz. 139).

Przenosząc powyższe na grunt sprawy niniejszej stwierdzić należało, że ocena dowodów przeprowadzona przez Sąd I instancji nie budzi zastrzeżeń z punktu widzenia zasad doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania. Zastrzeżeń Sądu Okręgowego nie budzą też wnioski wyprowadzone przez Sąd I instancji na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego.

Apelujący wskazywał, iż dokonując oceny materiału dowodowego zebranego w sprawie niniejszej Sąd I instancji wyciągnął nieprawidłowe wnioski, że nie zachodziły szczególne okoliczności uniemożliwiające powodowi prawidłowe przerwanie biegu przedawniania, na które powód nie miał wpływu, w sytuacji, gdy nastąpiła trzykrotna zmiana w zakresie spadkobierców po zmarłym dłużniku. W odpowiedzi na powyższy zarzut wskazać należało, iż – co nie uszło uwadze Sądu Rejonowego – powód w dacie zawarcia umowy cesji wierzytelności, tj. na dzień 30.11.2018 roku miał wiedzę o aktualnych spadkobiercach, co również znajduje odzwierciedlenie w piśmie do pozwanych z dnia 20 grudnia 2018 roku, którzy zostali przez powoda poinformowani o zmianie wierzyciela. Postanowienie uchylające akt poświadczenia dziedziczenia wydane zostało przez Sąd Rejonowy w Opolu w dniu 21 maja 2019 roku w sprawie sygn.

akt I Ns 174/18. Od daty cesji wierzytelności do wydania ww. postanowienia minęło ponad 5 miesięcy, gdzie powód miał możliwość wytoczenia powództwa, lecz nie podjął w tym zakresie odpowiednich czynności.

Kolejnym niezasadnym zarzutem jest twierdzenie powoda o konieczności cofnięcia pozwu w przypadku wytoczenia powództwa przeciwko pozwanym przed datą 12.06.2019 roku. Należy zaznaczyć, że czynność procesowa jaką jest cofnięcie pozwu jest instytucją prawa procesowego, która wiąże się z zakresem uprawnień dyspozycyjnych powoda oraz z problematyką odwołałości czynności procesowych. Czynność procesowa cofnięcia pozwu stanowi przejaw woli powoda w przedmiocie rezygnacji z dochodzenia roszczenia objętego pozwem w danej sprawie. W tym zakresie powód nie podlega żadnym ograniczeniom.

Sąd Okręgowy nie podzielił również zarzutów apelującego odnoszących się do podejmowania czynności zamierzających do ustalenia spadkobierców po zmarłym I. W. (1). Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił, że powód brał udział w postępowaniu sygn. akt I Ns 15/21 przed Sądem Rejonowym w Opolu, gdzie zapadło orzeczenie zmieniające postanowienie z dnia 19 maja 2019 roku w sprawie I Ns 174/18, które uprawomocniło się 28 maja 2021 roku. Należy ponownie podkreślić, że do czasu wydania postanowienia z dnia 19 maja 2019 roku spadkobiercy byli powodowi znani i w tym zakresie nie musiał podejmować czynności ustalających aktualnych dłużników. Gdyby zatem powód, będąc profesjonalnym podmiotem gospodarczym, należycie dbał o swoje interesy, to już wówczas – znając spadkobierców swojego dłużnika – mógł wystąpić przeciwko nim na drogę sądową, tym samym doprowadzając do przerwania biegu przedawnienia.

Co do zarzutu o możliwości zapobiegnięciu skutkom przedawnienia poprzez dokonanie zmiany podmiotowej w toku postępowania w sprawie sygn. akt I C 812/21, gdzie powód argumentuje, że moment dopozwania nastąpiłby już po przedawnieniu, należy wskazać, że w przypadku zmian podmiotowych w zakresie dłużników sąd mógłby po przeanalizowaniu okoliczności sprawy wziąć ten fakt pod uwagę, lecz w świetle niniejszej sprawy, okoliczność, że powód nie podjął takich czynności, lecz tylko cofnął pozew, co jest jego prawem, a nie obowiązkiem, nie może zostać uznane jako naruszenie art. 233 k.p.c., a zarzut jest tylko wysnuciem przypuszczeń, które nie są niczym poparte.

Przechodząc do następnego zarzutu dotyczącego zwlekania powoda z wytoczeniem powództwa, wskazać należy, że postanowienie I Ns 15/21 uprawomocniło się w dniu 28 maja 2021 roku. Powód jedynie twierdzi, że na dzień 29.06.2021 roku uzyskał informacje, że ww. postanowienie nie jest prawomocne, nie poparł tego faktu żadnymi dowodami. Nawet jeśli przyjąć, że odpis prawomocnego postanowienia otrzymał w dniu 13.09.2021 roku i tego dnia dowiedział się o jego prawomocności, to okres do wytoczenia powództwa, tj. do dnia 09 lutego 2022 r., wynosi prawie 5 miesięcy, tym samym należy zgodzić się z Sądem Rejonowym, który podkreślając fakt profesjonalizmu powoda, wskazał, że zwlekał z wytoczeniem powództwa, przy świadomości upływu przedawnienia roszczenia.

Przechodząc do zarzutów naruszenia przepisów prawa materialnego, tj. art. 117¹ § 1 i § 2 k.c. w zw. z art. 120 § 1 k.c., należy wskazać, że regulacje zawarte w art. 117¹ KC w dwojaki sposób określają przesłanki nieuwzględnienia upływu terminu przedawnienia, który nastąpił ex lege. W art. 117¹ § 1 KC wskazuje się na dwie ogólne przesłanki, tj. wymagania względów słuszności oraz obowiązek rozważenia interesów stron. Względy słuszności odnoszą się do oceny moralnych aspektów postępowania stron związanych z dochodzonym przez powoda przedawnionym roszczeniem. Natomiast interesy obydwu stron należy wyważyć w granicach zasługujących na ochronę przy utrzymaniu właściwego stosunku między nimi; słuszny interes powoda może i powinien być uwzględniony, ale tylko do granic kolizji z zasługującym na ochronę interesem strony pozwanej.

Zgodnie z art. 117¹ § 2 k.c. korzystając z uprawnienia, o którym mowa w § 1, sąd powinien rozważyć w szczególności: 1) długość terminu przedawnienia; 2) długość okresu od upływu terminu przedawnienia do chwili dochodzenia roszczenia; 3) charakter okoliczności, które spowodowały niedochodzenie roszczenia przez uprawnionego, w tym wpływ zachowania zobowiązanego na opóźnienie uprawnionego w dochodzeniu roszczenia. W świetle niniejszej sprawy powód nie wykazał, by została spełniona jakakolwiek przesłanka uzasadniająca wzięcie pod uwagę art. 117¹ k.c.

Tak jak od spadkobierców wymaga się bowiem, by wykazali się aktywnością w poszukiwaniu ewentualnych pasywów spadku, tak od wierzycieli spadkodawcy wymaga się, by wykazali się aktywnością w poszukiwaniu spadkobierców swoich dłużników. Podkreślenia wymaga przy tym, że pozycja wierzyciela jest tu uprzywilejowana, jako że z obowiązku tej aktywności wywiązać może się z łatwością inicjując postępowanie o stwierdzeniu nabycia spadku po dłużniku, ewentualnie pozyskując od właściwych organów informacje o tym, czy takie postępowanie się już toczyło (toczy), względnie czy wydano akt poświadczenia dziedziczenia po dłużniku. Z akt sprawy niniejszej nie wynika aby powód (lub jego poprzednik prawny) ze wspomnianego obowiązku aktywności wywiązali się. Żadne z postępowań dotyczących się praw do spadku po poprzedniku prawnym pozwanych nie zostało bowiem przez nich zainicjowane. Odnotować zaś godzi się, że jeszcze przed upływem terminu przedawnienia roszczenia (bo w grudniu 2018 r.) powód skierował do pozwanych zawiadomienia o nabyciu wierzytelności wynikającej z umowy z dnia 15.09.2015 r. zawartej przez I. W. (1) i (...) im. (...) w G., powołując się na okoliczność dziedziczenia przez pozwanych długu wynikającego z powyższej umowy. W dacie kierowania do pozwanych tych zawiadomień w obrocie prawnym funkcjonowało przy tym jeszcze poświadczenie dziedziczenia sporządzone przez notariusza A. G. w dniu 10.01.2018 r. Gdyby zatem powód, należycie dbał o swoje interesy, to już wówczas – znając spadkobierców swego dłużnika – mógł wystąpić przeciwko nim na drogę sądową, doprowadzając tym samym do przerwania biegu przedawnienia. Oczywiście, dostrzega Sąd Okręgowy specyfikę niniejszej sprawy, w której krąg spadkobierców pożyczkodawcy odmiennie określono w poświadczeniu dziedziczenia z dnia 10.01.2018 r. (spadkobiercami byli tu pozwani), odmiennie w postanowieniu Sądu Rejonowego w Opolu z dnia 21 maja 2019 r. w sprawie I Ns 174/18 (spadkobierczynią była tu R. M. (1)) i wreszcie odmiennie w postanowieniu Sądu Rejonowego w Opolu z dnia 20 maja 2021 r. w sprawie I Ns 15/21 (spadkobiercami byli tu na powrót pozwani). Jednak, biorąc pod uwagę, że co najmniej od daty zawiadomienia pozwanych o cesji wierzytelności powód miał wiedzę o tytule ich powołania do spadku, który to tytułu upadł dopiero 12.06.2019 r. - z datą uprawomocnienia się postanowienia Sądu Rejonowego w Opolu z dnia 21 maja 2019 r. w sprawie I Ns 174/18, a zatem po upływie około pół roku, należy zgodzić się z Sądem Rejonowym, że powód miał dostatecznie dużą ilość czasu, by dochodzić swych praw i uchronić się przed skutkami przedawnienia. Odnotować przy tym godzi się, że z akt sprawy nie wynika, by pozwani swoim zachowaniem gruntowali powoda w przekonaniu, że zaspokoją roszczenie wynikające z umowy z dnia 15.09.2015 r., co by mogło być przyczyną odwlekania przez powoda wytoczenia sprawy cywilnej. Zwrócić należy też uwagę, że także z pozwem w sprawie niniejszej powód „zwlekał”. Postanowienie Sądu Rejonowego w Opolu z dnia 20 maja 2021 r. w sprawie I Ns 15/21 (w której powodowi przysługiwał status uczestnika postępowania) uprawomocniło się bowiem w dniu 28.05.2021 r. Tymczasem, jak była mowa powyżej, pozew w sprawie niniejszej złożono dopiero 09.02.2022 r., a zatem po ponad 8 miesiącach. Zaprezentowana powyżej postawa powoda jako wierzyciela nie daje, zdaniem Sądu, podstaw do podzielenia jego stanowiska o naruszeniu art. 117¹ k.c. i uwzględnieniu zasad słuszności, gdyż niedochodzenie roszczenia było spowodowane nie podejmowaniem działań przez powoda, a nie okolicznościami od niego niezależnymi, które uniemożliwiły mu podjęcie działań lub działań podejmowanych przez pozwanych. Nie sposób uznać, że wskazane okoliczności spowodowały brak dochodzenia roszczenia przez uprawnionego w odpowiednim terminie, a także wpływ zachowania zobowiązanego na opóźnienie uprawnionego w dochodzeniu roszczenia.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia przepisu art. 117¹ § 2 pkt 2 k.c. wskazać należy, że przedłużanie się okresu jest jednoznaczne ze spadkiem siły argumentu o słuszności nieuwzględnienia upływu przedawnienia. Powód zwlekał nie tylko z wytoczeniem powództwa po upływie przedawnienia, ale jeszcze przed jego upływem. Powyższy zarzut również nie jest trafny, wynika z zaniedbań samego powoda, w opóźnieniu dochodzenia roszczenia nie miało wpływu zachowania dłużnika, tym samym nie można uznać, że zwlekanie powoda z wytoczeniem powoda mieści się w zakresie przesłanek określonych w art. 117¹ k.c.

Biorąc pod uwagę powyższe, w ocenie Sądu Okręgowego nie było podstaw do zmiany orzeczenia Sądu I instancji, stąd też Sąd Okręgowy na mocy art. 385 k.p.c. oddalił apelację powoda jako nieuzasadnioną.

O kosztach procesu przed Sądem II instancji rozstrzygnięto zaś zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania, na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 4 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. 2022 poz. 1813).

sędzia Mirosław Krzysztof Derda